

Anne Gesthuysenová

Jsme přece sestry

Přeložila Helena Smolaková
384 s., váz., 299 Kč
ISBN 978-80-7294-978-6

Vychází 11. března 2014

O autorce

Anne Gesthuysenová (nar. 1969) pochází z malého města Veen v Dolním Porýní. Vystudovala žurnalistiku a románskou filologii. Pracovala jako reportérka a dokumentaristka pro různé televizní stanice a také pro francouzský rozhlas. Posledních patnáct let se objevuje rovněž před kamerou, například v ranní show televize ARD. Se svou rodinou žije v Kolíně nad Rýnem. Kniha *Jsme přece sestry* je její první román. V Německu se ho prodalo přes sto osmdesát tisíc výtisků a v žebříčku bestsellerů týdeníku *Spiegel* se kniha držela téměř půl roku v první desítce.

Obálku v tiskové kvalitě a ukázkou z knihy *Jsme přece sestry* naleznete zde:
<http://nakladatelstvi.hostbrno.cz/nakladatelstvi/brzy-vyjde/941>

PDF kompletního textu knihy pro novináře k dispozici na vyžádání ihned.

Anotace

Tři sestry, tři životy, tři lásky — a portrét celého století. Anne Gesthuysenová napsala strhující knihu o svých úchvatných pratetách, které byly nuceny čelit předsudkům své doby.

Všechny tři se setkávají na oslavě stých narozenin jedné z nich — moralistky Gertrudy. Živelná Katty, kterou má Gertruda i v jejích čtyřiaosmdesáti letech sklony vychovávat, i klidná Paula, která jim musí dělat smírčího soudce, cítí, že už nezbývá moc času. Všem třem je společná stejná umíněnost i smysl pro humor a všechny tři trpí vrozenými problémy oběhového systému, které si samy léčí příliš silnou kávou a dobrou kořalkou — dokonce i teď, na Tellemannově statku plném dávných vzpomínek. Řešit na stará kolena sourozenecké spory a jitřit dávné rány není jednoduché. Sestry však zjišťují, že brát si svá tajemství s sebou do hrobu nechťejí a že nastal ten pravý čas začít si klást nepříjemné otázky.

Anne Gesthuysenová zajímavě proplétá současnost s minulostí; její kniha je ohňostrojem příběhů, které se odehrávají na pozadí celého dvacátého století, příběhů, které ukazují, že krev nejspíš opravdu není voda.

Více informací o autorce a knize

Německá novinářka Anne Gesthuysenová napsala román inspirovaný životem svých třech pratet. Kniha *Jsme přece sestry* slaví úspěch jak v Německu, kde se doposud prodalo na 180 tisíc výtisků, tak v zahraničí. V Číně autorka na konci loňského roku převzala Cenu za nejlepší zahraniční román 21. století, kterou každoročně uděluje nakladatelství People's Literature Publishing House pěti knihám publikovaným v Číně v daném roce. Práva na román koupila také nakladatelství v Litvě, Nizozemí a Španělsku.

Ohlasy na knihu

Anne Gesthuysenová vypráví přímočaře a nekomplikovaně, konverzačním tónem a svižným tempem. Osvěžující, věrohodný pohled do minulosti ve společnosti tří roztomilých pratet.

Neue Presse

Velké životní příběhy se mísí s vytříbeným humorem; dění ve světě se prolíná s životem v Dolním Porýní. Kniha, která dokáže pobavit a dojmout svou laskavostí a pravdivostí.

Aachener Zeitung

Poutavý rodinný příběh.

Die Welt

Tento román splétá minulost a přítomnost tří silných a rozdílných žen do jednoho fascinujícího příběhu.

Landlust

Anne Gesthuysenová působivě spřádá současnost s minulostí a výsledkem je ohňostroj příběhů, které se odehrávají během celého dvacátého století. [...] Velké životní příběhy se mísí s báječnými vtipy, dění ve světě s životem v Dolním Porýní. Je to neodolatelná kniha: vtipná i dojemná, plná života i opravdovosti.

Buch-Magazin

Nemusíte být z Dolního Porýní, abyste se do této knihy zamilovali.

Schwäbische Zeitung

Anne Gesthuysenová popsala inteligentní a okouzující rodinnou historii v knize plné propracovaných postav. Jedná se o dějiny v dvojím smyslu slova. [...] (Gesthuysenová) je zábavná, ne příliš složitá, příběh prověřila jeho častým vyprávěním — vždyť je novinářka — většinou veselá, s charakteristickým smyslem pro humor. Ani ve smutných scénách autorka nesklouzává k patetičnu nebo sentimentalitě. Najdeme zde i napínavé pasáže — například z války — a dialogy plné životních zkušeností. Naplno se v nich rozvíjí značně rozdílné charaktery postav, jejich názory i perspektiva. Přidejte k tomu fakt, že Anne se vyžívá v popisu detailů, v líčení nejrůznějších scén či oslav, a může se vám lehce stát, že mnohé pasáže uvidíte před sebou, jako byste se dívali na film. Celkově vzato se jedná o čtivý román, ve kterém za životními příběhy postav ožívají dějiny moderního světa.

Hessischer Rundfunk

Životu obyvatel Dolního Porýní se jen zřídka dostalo takového pozorného a citlivého vyobrazení jako v tomto románu o třech sestrách, které ve své různorodosti představují všechny aspekty velkolepého života na německém venkově.

Denis Scheck, Deutschlandradio, Büchermarkt

„Stály za příběh“

Všechno to začalo zažloutlými dopisy: moderátorka televizní stanice ARD Anne Gesthuysenová z nich vytvořila poutavý rodinný příběh, v němž vypráví o svých neobvyklých pratetách.

Na stole leží šedé desky, v nichž se tísni zažloutlé listy. Hodně je jich napsáno na stroji, některé připomínají rukopis starého německého písma Sütterlin. Nejzajímavější psaní leží úplně navrchu. Anne Gesthuysenová ho vytáhne z desek a podá přes stůl. Je to část jednoho rodinného příběhu, část jejího rodinného příběhu a také část knihy Jsme přece sestry.

Ve jménu německého lidu,“ stojí úplně nahoře v rozsudku ze srpna roku 1950. Listina stvrzuje rozvod Heinricha Hegmanna, tehdy významného politika a poslance zemského sněmu. Ještě v březnu ho na Tellemannově statku nacházejícím se nedaleko historického města Xantenu navštívil tehdejší ministr zemědělství Heinrich Lübke, aby dal najevo, jak si Heinricha Hegmanna váží. Lübke údajně přiletěl na statek vrtulníkem — tak důležitá byla událost, která měla zachránit pošramocnou pověst Lübkeho spolustraníka, kterého manželka nařkla z cizoložství a z toho, že upřednostňuje svou hospodyně před vlastní ženou. Tehdy to stačilo k velkému skandálu, protože něco takového se prostě nedělalo. Jednou z těchto „dvou žen Heinricha Hegmanna“ byla Katty, prateta Gesthuysenové, které Hegmann na celý život poskytl střechu nad hlavou, neboť ho o to před svou smrtí prosil jeho syn, jenž padl v druhé světové válce. Heinrichova manželka to ale viděla jinak, proto došlo k procesu, ve kterém bylo zveřejněno velké množství intimních detailů. „K poslednímu manželskému styku partnerů došlo v dubnu 1947,“ můžeme se dočíst. To tehdy znamenalo nehorázné narušení soukromí všech zúčastněných.

„Anne, musíme si promluvit“

Zmíněný rozvodový spis se Anne Gesthuysenové dostal do rukou v roce 2007, když zemřel její otec. Šedé lepenkové desky byly součástí otcovy pozůstalosti a při jejich pročitání autorka přemýšlela, jestli není škoda, aby byl tento příběh vyprávěn jen v rodinném kruhu, jestli nemá daleko větší hodnotu. „Nikdy bych si ale netroufla nabídnout to nějakému vydavatelství,“ řekla Gesthuysenová. Jednoho dne se však zúčastnila jakéhosi večírku, kde došlo i na vyprávění o jejích třech úžasných pratetách. Byla tam tehdy také redaktorka nakladatelství Kiepenheuer & Witsch. „Anne, musíme si promluvit,“ řekla poté, co si historiku vyslechla, a výsledek jejich rozhovoru máme nyní k dispozici.

To, že jsou její pratety fascinující osobnosti, bylo třiačtyřicetileté Anne Gesthuysenové jasné už dávno. Již v roce 1994, kdy byla moderátorkou regionálního televizního pořadu *Aktuelle Stunde*, natočila o této trojici krátkou reportáž s názvem Zlaté holky z Dolního Porýní (*Die Golden Girls vom Niederrhein*). Stalo se tak při příležitosti oslav stých narozenin Gertrudy Frankenové. „Vždycky jsem měla pocit, že si zaslouží, aby se o nich vyprávělo,“ říká Gesthuysenová a popisuje, jak bylo mezi dámami při natáčení veselo. „Byly to chytré ženy, které si byly vědomy svých neduhů, s nimiž se však uměly humorně vypořádat.“

Svoboda vyprávění

Dvě ze sester zemřely v pozeňnaném věku sto čtyř let, a tak když v devadesáti letech odešla teta Katty, všichni se divili: „Cože? Tak brzy?“ Jejich praneteř Anne Gesthuysenová cítila, že se za jejich dlouhými životy skrývá víc než jen tuhý kořínek, který tety bezesporu měly. Jejich osudový příběh však odhalila až díky zmíněnému rozvodovému spisu. Z těchto událostí se pak zrodily příběhy ze života na Tellemannově statku. Autorka zcela vědomě vytvořila román — dílo se tedy nesnaží věrně zobrazit tehdejší události přesně tak, jak se odehrály. Spisovatelka si naopak chtěla ponechat prostor, v němž by mohla jednotlivé příběhy libovolně poskládat a nově přeuvyprávět.

Při rozhovoru s Gesthuysenovou si člověk rychle uvědomí, že hodně věcí uvedených v knize přece jen musí být pravdivých, že novinářka a moderátorka ranní show na ARD zkrátka nemohla jinak než pátrat po souvislostech. Hledala v archivech, zpovídala sousedy, a vytvořila tak obraz sahající od počátku dvacátého století až ke stým narozeninám jedné ze sester.

„Bylo velmi těžké oprostít se od dokumentárnosti,“ říká Gesthuysenová. Jako malá totiž každý týden na Tellemannův statek jezdila, takže si mnohé ještě sama pamatuje. Muselo to být krásné dětství, Gesthuysenová vypráví o velké volnosti a dlouhých vyjíždkách na koni po rovinaté krajině.

Příběh se spoustou tragična

Autorka naléhavě vypráví o tom, jak se žilo v Dolním Porýní, jaké bylo odolávat zkostnatělé společnosti a co obnášelo postavit se konvencím, jít vlastní cestou. Ve středu autorčina zájmu stojí prateta Katty, která přestála druhou světovou válku na Tellemannově statku, kde ustrašeně čekala na příchod osvoboditelů, o nichž se nevědělo, zda po nich bude hůř, nebo lépe. Později byla Katty příčinou rozvodu Heinricha Hegmanna a ještě později provozovala na statku malý penzion, kam přijížděli lidé ze všech končin.

„Kniha je o činech, které mají nečekané následky,“ odpovídá Gesthuysenová na otázku, jaká je podstata její knihy. Vypráví v ní o ženě, která během války ukrývala muže dovlečeného na práci z východu, jenž jí však po všech těch zmatcích prokázal jen málo vděku. Na sklonku války se vrátil a znásilnil sousedovu dceru. Ve čtyřech stech stranách románu se ukrývá mnoho tragických událostí, ale i hodně povzbudivých slov, která ukazují, že lze dělat věci jinak — tak jak to mnohokrát činily tři sestry.

Autorka se netají tím, že odvaha a výjimečnost této trojice jsou jí velkou inspirací. Přesto má trochu obavy: „Vím, že si na mně smlsnou,“ říká a myslí tím kritiky, jejichž nepříznivé reakce doposud nedorazily. Jako novinářka si je vědoma toho, že něco takového se musí vydržet. „Je mi jasné, že nejsem dokonalá, ale přece jen o tom nechci číst.“

„Třetina posluchačů tety ještě znala“

Když se Anne Gesthuysenové zeptáte, zda by si dokázala představit, že napíše další knihu, odpovídá, že ano, ale dodává: „Jen nevím, jestli bych to znovu zvládla.“ Jak říká, byla pro ni práce na této knize velmi náročná. Tři roky psala a ke konci si dokonce pronajala hotelový pokoj, aby měla na dopsání románu klid.

Odměny se však dočkala brzy — když měla v lesní restauraci v Sonsbecku v Dolním Porýní autorské čtení. „Moje rodina sem dříve jezdila na dovolenou a třetina posluchačů tety ještě znala,“ říká spisovatelka a vypráví o nadšeném publiku. „Lidé se do toho příběhu vžili, prožívali každíčký moment.“

Úspěch autorského čtení byl tak velký, že vydavatelství na druhou takovou akci, pořádanou v Xantenu (kde autorka studovala gymnázium), prozíravě objednalo sál pro téměř pětistovku hostů. Domácí prostředí udělalo své. A jestliže je pravda, co autorka napsala, pak se na ni sestry určitě shora dívají a mají z malé Anne obrovskou radost.

Autor článku: Hans Hoff, Die Welt

<http://www.welt.de/regionales/koeln/article111889587/Die-waren-einfach-eine-Geschichte-wert.html>

Redakčně upraveno a kráceno.

Rodinný román *Jsme přece sestry: štěbetavý a střízlivý*

Moderátorka ranní show Anne Gesthuysenová napsala román, ke kterému ji inspirovaly její tři pratety, jejichž život ovlivnilo celé dvacáté století.

Gertruda přečetla příliš novin na to, aby nevěděla, jak obvykle vypadají články o stoletých lidech: že jde v podstatě o jednu jedinou otázku — jak se dožít takového věku? Říkala si, že většinu lidí zřejmě na sto letech zajímá jediné to, jak takového věku dosáhnout. Právě proto si Gertruda připravila na tuto otázku odpověď: „Silnou kávu bez ničeho a každý den v jedenáct jednu šampri.“ Dobrá rada, na kterou ale nikdo neslyší. Stejně jako novinář, který měl sice půlhodinové zpoždění, ale nebyl ke Gertrudině úžasu až tak nesympatický. A co teprve Anne Gesthuysenová, autorka tohoto románu, moderátorka ranní show na televizní stanici ARD a manželka Franka Plasberga.

Gesthuysenovou nezajímá to, co obvykle zajímá všechny, tedy jak se sta let dožít, ale to, co člověk dokáže během sta let utvořit. Další dvě hlavní postavy jejího románu nazvaného *Jsme přece sestry* jsou Gertrudiny sestry Katty a Paula.

Paula má devadesát osm let, už téměř nevidí, a přesto se směje z plných plic jako dřív. Čtyřiaosmdesátiletý „benjamínek“ Katty organizuje rodinnou sešlost k oslavě Gertrudiny stých narozenin. Oslava neslouží románu jen k orámování děje, ale poskytuje sestrám vhodné okamžiky, kdy si mohou promluvit o budoucnosti, ale i minulosti.

Manžel byl homosexuál

Á že je co vyprávět. Dohromady tři sta prožitých let plných ran osudu, krizí a spletitých příhod tvoří obrovský kopec příběhů, které si zaslouží být utříděny: dvě světové války; manžel, který se náhle dozná ke své homosexualitě; matka, která v důsledku selhání jater upadne do kómatu, ale ještě předtím zamíří uprostřed noci „lovit ryby“ do kravského žlabu; panovačný, zamklý politik Heinrich Hegmann, který není v románu jen tak bezvýznamnou postavou a který přináší jedné sestře velké štěstí a druhé neštěstí.

Tři sestry, které se nebrání šampri na posílnění, jsou osudem zkoušené a nanejvýš praktické, prostě dámy, které bychom také rádi měli za babičky a tety. Když se na to podíváme z tohoto pohledu, je román radostným čtením: činí ze čtenáře součást rodiny, neboť je napsán tím nejlepším familiárně upovídaným tónem. Je smíchán ze správné směsi štěbetavosti a střízlivosti, která hodně čerpá z rodinných příběhů a anekdot, vzpomínek a záznamů o autorčiných pratetách. Je to zábava, téměř tak dobrá jako se osobně účastnit veselé rodinné slavnosti.

Autorka článku: Maren Kellerová, Spiegel

<http://www.spiegel.de/kultur/literatur/wir-sind-doch-schwestern-der-roman-von-moderatorin-anne-gesthuysen-a-869016.html>

Redakčně upraveno a kráceno.